

Ang Agianan paingon sa Zion

Ni Jessica Larsen

Gibase sa usa ka tinuod nga istorya

Richmond, Missouri, Hunyo 2, 1862

“Mary, unsay imong nakita?” Ang ina-ina ni Mary
“Mhinay nga misulti gikan sa iyang gihigdaan.

“Ang gubat daw nagkaduol na,” miingon si Mary,
nagtan-aw diha sa bintana. Ang Sibil nga Gubat sa
Amerika nagsige pa pipila ka kilometro lang ang
gilay-on. Ang tingog sa mga buto sa pusil mao ang
madunggan sukad pa pagkabuntag. Si Mary miduol
sa iyang ina-ina. “Pasayloa ko. Morag dili ta makabiya
sa balay aron sa pagtawag og doktor.”

“Paduol.” Milingkod si Mary tupad sa higdaanan ug
migunit sa kamot sa iyang ina-ina. “Nasayud ko nga ang
imong papa masakiton,” hilum nga miingon ang ina-ina
ni Mary, “apan kinahanglan nimong dad-on ang pamilya
paingon sa Zion—ang imong igsoong lalaki, igsoong
babaye, ug ang kaluha. Ayaw kaayo og ipakomportable
ang inyong papa hangtud nga moadto siya sa Rocky
Mountains! Isaad nako!”

Nasayud si Mary nga ang iyang pamilya gusto kaayo
moadto sa Siyudad sa Salt Lake. Human sila nakadungog
sa ebanghelyo ug nabunyagan, mibiya sila sa England
aron makig-uban sa mga Santos sa Zion. Apan posible
ba kini? Mipasiplat siya sa iyang papa, kinsa hilum nga
naglingkod sa iyang lingkuranan. Tulo ka tuig na ang
milabay, nag-antus si Papa og usa ka grabe nga ataki nga
naka-paralyze sa iyang wala nga bahin.

Miginhawa og lawom si Mary. “Mosaad ko,”
mihunghong siya.

Sa wala madugay ang ina-ina ni Mary mipiyong sa
iyang mga mata sa katapusang higayon.

Usa ka buntag human niadto, mihukom si Mary
nga sultian ang iyang papa mahitungod sa iyang saad.
“Nasayud ko nga 14 pa lang ko,” siya miingon, “apan
kinahanglan nakong dad-on ang atong pamilya sa
Zion.” Nadungog niya ang kaluha nga nangmata na.
“Kinahanglan kong mag-andam na og pamahaw,”
miingon siya. “Apan hunahunaa lang kini, palihug.”

Pipila ka adlaw ang milabay, si Papa mitawag sa
pangalan ni Mary. “Naareglo na ang tanan,” miingon
siya. Ang iyang sinultihan dili gihapon klaro tungod

sa stroke. “Nabaligya ko na ang atong yuta ug ang
mina sa uling aron makapalit ta og karwahe, pipila ka
mga toro, mga baka ug mga supply. Usa ka pundok sa
karwahe mobiya sa dili madugay alang sa Kasadpan.
Dili sila mga Santos sa Ulahing mga Adlaw, apan
makabiyahe kita uban nila kutob sa Iowa. Kon moabut
na kita didto, mokuyog ta og grupo sa mga Santos nga
moadto sa Walog sa Salt Lake.”

Mahigugmaong migakos si Mary kaniya. “Salamat,
Papa.” Sa dili madugay moadto na sila sa Zion!

Dali rang milabay ang mga adlaw samtang nagtabang
si Mary sa pag-andam sa pamilya sa ilang pagbiyahe.

“Mamaayo ra ang tanan,” misulti siya sa iyang
kaugalingon. “Sa dili madugay adto na kami sa Zion.”

Apan si Papa masakiton. Tungod sa pagkahiwi sa iyang
ba-ba, nahadlok si Mary nga kini lain na usab nga ataki.

“Masakiton kaayo siya para mobiyahe,” miingon siya
sa lider sa pundok sa mga karwahe. “Kinahanglan lang
kita og pipila ka adlaw aron siya mamaayo.”

“Dili mi makapaabut,” dali nga miingon ang tawo.
Nagtan-aw sa nawong ni Mary, iyang gipalumo ang
iyang tuno. “Pabilin lang mo dinhi hangtud nga siya
andam na nga mobiyahe, ug dayon apas mo namo.”
Walay laing kapilian, miuyon si Mary.

Usa ka semana ang milabay, si Mary miandam sa
iyang pamilya aron mobiyahe pag-usab. “Ang kaluha
ug si Sara makasakay sa toro,” miingon siya ni Jackson,
ang iyang nwebe anyos nga igsoong lalaki. “Si Papa
makasakay sa karwahe, ug makatabang ka nako sa
paggiya sa mga toro.”

“Nahadlok ko,” miingon si Sarah sa iyang gamay nga
tingog. Unom pa lang siya ka tuig, ug gamay kaayo siya
tan-awon sa lapad nga buko-buko sa toro. Ang kwatro
anyos nga kaluha mitan-aw ni Mary uban sa katingala.

“Magdali ta og biyahe ug moapas sa atong grupo!”
Miingon si Mary uban sa pinugos nga kalipay.

